

Vil åpne opp Psykologforeningen

Øystein Helmikstøl
journalist i Psykologtidsskriftet

Lars Åke Andersen

Psykologer i Norge verdsetter ikke kompetansen fra andre land og profesjoner, mener Monica Martinussen. Hun ønsker at Psykologforeningen også inkluderer mastere i psykologi som medlemmer.

ØNSKER FLERE INN: Monica Martinussen vil at Psykologforeningen skal inkludere flere enn kun dem som har tatt profesjonsutdanningen.

Hva er du mest opptatt av akkurat nå?

At vi på sikt tjener på tidlig å fange opp barn og unge som sliter. Vi må også finne ut om tiltakene vi setter i gang, virker. Det finnes mange tiltak nå, men vi vet ikke om de egner seg, fordi få er evaluert i Norge. Selv om tiltak virker i andre land, er det ikke sikkert de passer her i landet.

Hvorfor ble du psykolog?

Det var en fiks idé jeg fikk i ungdommen, som jeg aldri har angret på. Jeg var opptatt av barn og unge, og jeg mente at jeg var flink til å snakke med folk. Så tusket jeg meg til Oslo og Nordnorsk studenthjem, der jeg delte kjøkken med 50 andre, det var vanskelig for nordlendinger å få hybel i hovedstaden den gangen. Der fant jeg mannen min. Sammen har vi to voksne barn.

Hvilken fagperson/forsker har betydd mest for deg?

Thorleif Lund, blant mange. Han var professor ved Psykologisk institutt i Oslo og lærer i metode og statistikk. «Monica, du egnar deg ikke for praktisk arbeid», sa han til meg, og mente nok at jeg ikke passet som kliniker. Jeg ble hjelpelærer og tok statistikk mens jeg studerte psykologi.

– Man lærer så lenge man har stipendiater

Monica Martinussen

Hva er den beste fagartikkelen du har lest i det siste?

Karl Halvor Teigens «P?», som sto på trykk i Psykologtidsskriftet i fjor. Der skriver han strålende om Alfred Lehmann, som i sitt laboratorium laget tester for blant annet å velge ut flygere.

Hva er din faglige favoritt-kjepphest?

Jeg er av dem som rir svært få kjepphester. Jeg er opptatt av forskningsmetode og forskningsformidling, her har jeg kanskje en kjepphest eller to. Jeg vil at studenter, fagpersoner og beslutningstakere skal bli bedre konsumenter av forskning. Dette prøver vi å gjøre for eksempel i Ungsinn.no, som drives av Regionalt kunnskapssenter for barn og unge (RKBU Nord). På denne nettsiden kan fagfolk og studenter skaffe seg en bedre forståelse av hva som er kunnskapsgrunnlaget for ulike tiltak rettet mot barn og unges psykiske helse. Da kan de selv gjøre gode vurderinger av hva som er aktuelt å bruke for et gitt problem eller en målgruppe.

Hvilken sak burde psykologer gå i bresjen for?

Vi må bli bedre til å stå fram i mediene og uttale oss om det vi har kompetanse på. Og vi må få oppmerksomheten rettet mot forebygging, ikke kun behandling. I tillegg er jeg opptatt av barn under radaren; for eksempel barn av foreldre med psykiske problemer og rusproblemer.

Hvilken norsk psykolog fortjener mer oppmerksomhet?

Siden vi nå snakker om forebygging: Arne Holte. Han er god på å finne argumenter for å forebygge, ikke minst økonomiske.

Hva brenner du mest for som psykolog?

Jeg har en delt jobbidentitet: Jeg jobber mest med barn og unges psykiske helse, der jeg brenner for å formidle forskningsresultater. I tillegg har jeg en 20 prosent stilling hos sjefpsykologen i Forsvaret, der jeg jobber med testing og seleksjon, for eksempel hvordan vi kan velge ut dem som har størst sjanse til å lykkes som flygere. I tillegg brenner jeg for å ha mange stipendiater rundt meg som jobber med ulike ting. Mitt motto: Man lærer så lenge man har stipendiater.

Hva ville du gjort om du var minister for en dag?

Jeg ville skaffet mer penger til forskning. Norge er defensive her, manglende bevilgninger snakkes bort. Forskningsrådet har altfor lite penger å dele ut. Og jeg er ikke sikker på om det blir så mye bedre med en blåblå regjering.

Hva er din største skrekk?

Jeg bekymrer meg lite i det daglige, bortsett fra at jeg tenker på familiens ve og vel. Jeg vil ikke at det skal skje noe med den.

Hva irriterer deg med psykologien?

Ingenting med psykologien, men jeg irriterer meg en del over psykologstanden. Vi er stolte over å være psykologer, det er jo et langt og vanskelig studium. Det er fint det, og vi er nok ikke alene om å ha en sterk profesjonsidentitet, men baksiden av den medaljen er at vi er lite flinke til å verdsette kompetansen som finnes i andre land og i andre profesjoner. Vi tror vi er best, og vi er oss selv nok.

Jeg forstår ikke at Psykologforeningen ikke vil ha mastere i psykologi som medlemmer. Er det gamle fordommer om at mastere ikke er gode nok, som ligger bak en slik regel? Andre land skiller ikke mellom profesjon og mastere på denne måten, det bør vi lære av. Vi må bli rausere og åpnere. Og vi trenger å jobbe tverrfaglig.

Hvordan kan psykologi bli et morsommere fag?

Jeg er uenig i spørsmålsstillingen. Det er allerede et morsomt fag, så vi trenger ikke gå rundt og være bekymret for det. Men altså, hvorfor skal det være så morsomt?

MONICA MARTINUSSEN

- Cand. psychol & dr.psychol
- Professor ved Regionalt kunnskapssenter for barn og unge (RKBU Nord), Universitetet i Tromsø. Bistilling som professor II ved Forsvarets høyskole
- Redaktør for Ungsinn.no og assisterende redaktør for Psyktestbarn.no
- Aktuell: Medlem av Djupedalutvalget, som skal vurdere virkemidler for et godt skolemiljø og mot mobbing

